

1

Lạc mất và tìm thấy

Khi mới chào đời, Billy suýt mất mạng. Cậu bé được sinh ra với một cái lỗ nhỏ trong tim, vậy nên suốt vài ngày tuổi đầu tiên, cậu hiếm khi được ở cùng bố mẹ. Billy bị chuyển hết phòng này đến phòng nọ trong cái mê cung hành lang bất tận của bệnh viện nơi cậu sinh ra. Các bác sĩ làm đủ loại xét nghiệm, chủ yếu là để xem cái lỗ to đến đâu, và liệu rằng, theo lời một bác sĩ, *đấy có phải chuyện đáng lo ngại không.*

Khi hay tin về *cái lỗ*, bố mẹ Billy không chỉ lo lắng. Họ sợ. Họ sợ cái nỗi sợ đã từ lâu họ không còn cảm thấy, nỗi sợ họ từng trải qua hồi bé tí (bé đến độ họ chưa biết dùng từ ngữ để diễn tả cảm xúc của mình). Giờ, vẫn không một từ ngữ nào có thể miêu tả hay làm dịu sự bồn chồn và nỗi tuyệt vọng sâu sắc họ đang cảm thấy, bởi ngay khoảnh khắc một em bé chào đời, đứa con tự khắc trở thành sự sống đáng trân quý nhất đối với người làm cha làm mẹ. Trong khoảnh khắc diệu kì đó, sự kết nối giữa đứa trẻ và bố mẹ là sự kết nối mạnh mẽ hơn bất cứ điều gì trên đời.

Billy có một cái lỗ trong tim. Liệu thằng bé có ổn không? Thằng bé nhất định phải khỏe mạnh. Đó là tất cả những gì bố mẹ Billy cho phép mình được nghĩ.

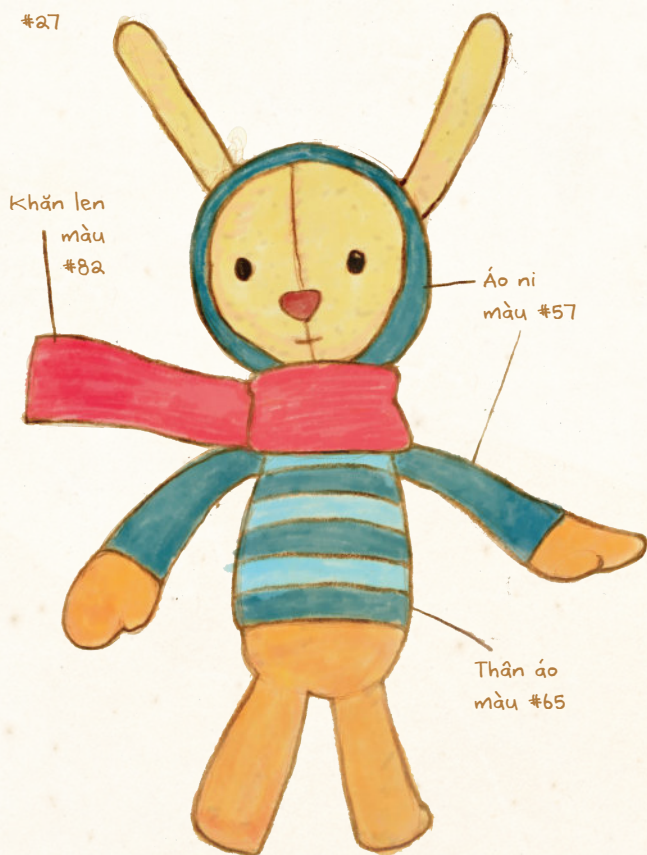
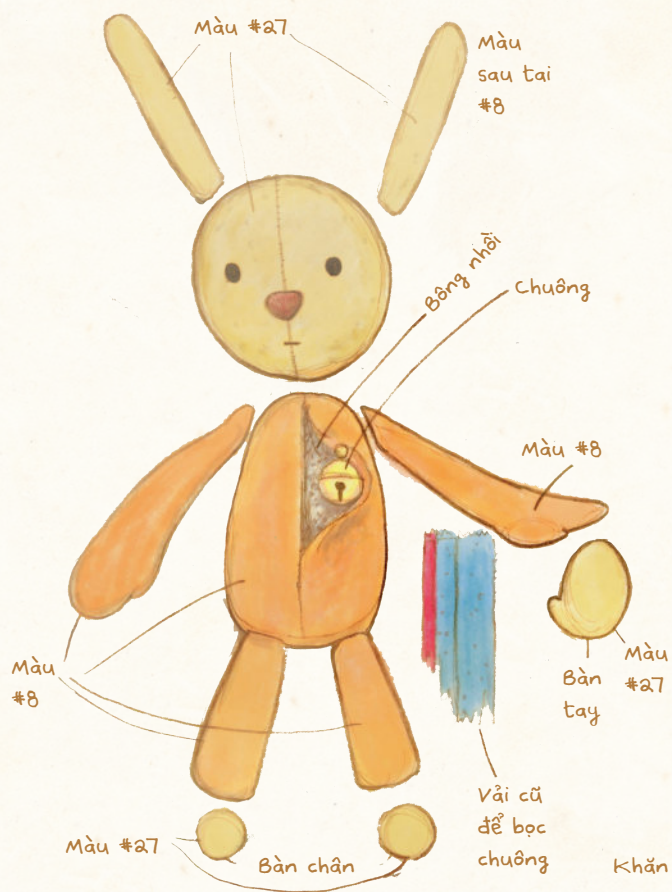
Và thế là họ ngồi ở bệnh viện, hết chờ đợi lại đợi chờ tin tức từ các bác sĩ. Họ chìm trong tĩnh lặng, đau đớn, sợ hãi vì chẳng biết rõ tình hình. Khi trẻ con hoảng sợ, chúng có thể tr่ม chán, khóc lóc hoặc la lối: “Con sợ lắm!” Còn người lớn chỉ ngồi nghiêm trang và cố hành xử như thể mọi chuyện đều ổn, dù thực lòng họ rất muốn trốn tránh, muốn khóc lóc, muốn hét la. Đó là cách hành xử *kiểu người lớn*, gọi nôm na là *đối mặt*, mà thật ra *đối mặt* chỉ là cách nói văn hoa của *hoảng loạn cực độ*.

Bố Billy *đối mặt* bằng cách đan chặt hai tay vào nhau, nghiêng rặng mạnh tới nỗi đau nhức cả hàm. Mẹ Billy thì *đối mặt* bằng cách làm một món đồ chơi nhỏ cho cậu bé. *Đồ chơi* là từ mà chỉ cần nghĩ hay nhớ đến thôi cũng đem lại cho ta cảm giác rất dễ chịu. Nhưng cùng lúc, từ *đồ chơi* nghe có vẻ hơi tầm thường, bởi lẽ, trong vài hoàn cảnh, một món đồ chơi có thể mang ý nghĩa lớn lao hơn *một vật dùng để giải trí* rất nhiều.

Nó có thể trở thành *phép màu kì diệu*.

Món đồ chơi mà mẹ Billy đang làm rất đặc biệt. Nó được tạo thành từ nhiều miếng vải mềm mại đẹp đẽ mà mẹ đã chọn lựa cẩn thận. Nó lại còn có hình dạng rất đáng yêu. Món đồ chơi trông giống giống gấu bông, nhưng vì lí do mơ hồ nào đó, mẹ Billy gán cho nó hai cái tai dài na ná tai thỏ. Thế nên nó không hoàn toàn là một con gấu hay một con thỏ, nó là chính nó. Nó mặc áo nỉ kẻ ngang màu xanh và quàng khăn đỏ, có một khuôn mặt giản dị nhưng vô cùng thân thiện và tràn đầy hi vọng.

Mẹ của Billy đã làm con thỏ nhỏ xinh này bằng cặp mắt tinh tường và bản năng người mẹ. Tuy là đồ thủ công nhưng con thỏ trông không hề kì quặc hay xấu xí. Nhờ tài may vá khéo léo của mẹ, thỏ ta trông chắc chắn và đẹp đẽ lạ lùng. *Đây sẽ là một món đồ chơi quan trọng*, mẹ tự nhủ.

Mẹ ngồi trong phòng chờ bệnh viện, cố không sợ hãi mỗi khi nghĩ về bệnh tình của Billy, tỉ mẩn thêm thắt những chi tiết cuối cùng cho chú thỏ bông hồng biến nó thành món đồ chơi đặc biệt nhất thế gian. Mẹ khê khàng khâu một trái tim nhỏ vào lồng ngực thỏ. Trái tim ấy vốn là một phần của món đồ chơi thân thuộc, *Vật-Yêu-Thích* mà hồi nhỏ mẹ vô cùng thương mến.

Mẹ gọi món đồ chơi ấy là Nina. Lần đầu tiên ôm Nina – một cô búp bê dễ thương – cái tên tự nhiên bật ra trong đầu mẹ, một cái tên hoàn hảo dành cho món đồ chơi.

Nina đã ở bên mẹ suốt tuổi thơ, và kể cả khi cô búp bê yêu dấu cũ tới nổi rơi rụng thành nhiều mảnh, mẹ vẫn giữ một mẫu vải từ chiếc váy dễ thương của cô, cả chiếc chuông tí hon từng được đặt trong người cô nữa.

Giờ đây, những kỉ vật ấu thơ này của mẹ sẽ tiếp tục hành trình của mình trong món đồ chơi mà mẹ làm cho Billy. Quả chuông được bọc chặt trong mẫu vải xanh, đặt ngay vị trí trái tim, phát ra thanh âm leng keng khe khẽ để chịu mỗi lần chú thỏ được di chuyển.

Khi khâu mũi cuối cùng, mẹ nhắm mắt lại. Hàng ngàn kí ức về Nina ùa về trong tâm trí mẹ. Nhưng dòng hồi tưởng của mẹ bị gián đoạn: Mẹ nhận ra bác sĩ đang đứng trước mặt mình. Bác sĩ ôm Billy. Bé được bọc trong chăn, và không cử động.

Trong một khoảnh khắc, trái tim của bố và mẹ ngừng đập. Nhưng bác sĩ cười với bố mẹ, và cả hai nghe thấy tiếng ngáp của cậu bé Billy.

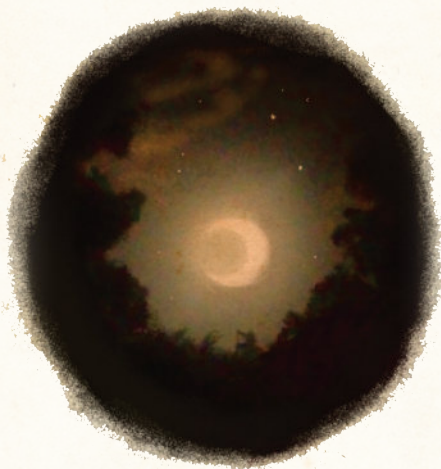
“Đó là một cái lỗ rất nhỏ,” bác sĩ giải thích, “vài năm nữa là chúng tôi sẽ chẳng tìm nổi nó ấy chứ. Nó sẽ tự liền lại. Billy sẽ chẳng bao giờ biết tim mình từng có một cái lỗ.”

Billy sẽ khỏe mạnh.

Nỗi sợ của bố mẹ biến mất, họ thấy mình đang ôm Billy trong tay tự lúc nào. Cậu bé nắm chặt tai món đồ chơi bằng bàn tay sơ sinh nhỏ xíu nhưng mạnh mẽ. Cậu kêu lên những tiếng thật dễ thương: *OLLY OLLY OLLY*. Và giây phút đó, bố mẹ Billy đã biết tên của món đồ chơi: Thỏ bông Oliver, gọi tắt là Ollie.

Nhưng họ không hay biết rằng lúc đó, một điều kì diệu khác đồng thời xảy ra.

Ollie cũng tự biết tên của chính mình.

2

Trăng non

Tối ấy, cả gia đình từ bệnh viện về nhà. Billy không hề buông lỏng cái tai của Ollie dù chỉ một giây. Món đồ chơi treo toòng teng và lắc lư khi mẹ bế cậu. Bố thì vụng về ôm một mớ nào bím, nào thuốc, nào khăn, nào đủ thứ đồ sơ sinh mà các y tá trao lại. Bố theo sát hai mẹ con. Cả bố lẫn mẹ đều không thể ngừng cười với cậu, và họ chẳng thèm để mắt tới bất cứ điều gì khác. Họ thậm chí còn quên cả sự có mặt của Ollie.

Khi họ bước ra khỏi cổng bệnh viện, chẳng ai nhận ra rằng cửa tự động mở, bầu trời đêm quang đãng và ngập tràn ánh sao,